

Nem jár vissza aki holt
Élő már hozzám nem talál

Fáról a csönd alma hull
Fa sincs: nagy volt lélekzetem
Tetőn amíg legurul
Szívem és a földet lesem

Édes minden babona
Félelmemben nincsen titok
Jelenemből nincs hova
Múltam és jövőm rég tudott

Fél pofával jár a Hold
Törött fent a Göncöl rúdja
Hány néma száj — itt dalolt
Homokkal már beomolva

Nem élni majd meghalni
Kellett ide visszajönnöm
Ahol új nincsen s talmi
Osztoznom gyöngyön göröngyön

TÓTH LÁSZLÓ

Virrad

virradnak körben
lassan a hangok
álmából ébred
dünnyög a tó
virrad az ég az
élők és holtak
szemében immár
megvirrad bennem
szívem és májam
kéklő derengés
járja át lassan
szép zsigereim
most kapja vissza
színét alakját
minden a fénytől
kívülről töri
tojáshéj burkát
fel a bentlevő

Soltvadkert, 1985. aug. 2.

Ébredés után

Összeszedetem magam reggelenként,
mint akit az álom darabokra szerelt szét.
Ez itt a karom, a fejem,
ezek itt a zsigereim, s ez a lüktető
húscsapat: a szívem . . .
A helyükre illeszttem részeim,
szemüregembe visszahelyezem a szemem,
meglelt tüdőmmel elvégzek
néhány légzőgyakorlatot,
majd fogat mosok,
s megvakarom a halántékom
alá visszakerült fülem.
Visszanéz rám,
s egésznek mutat fel a tükör,
suhogást hallok a fürdőszoba ege alatt,
köröttem Eufória kisasszony
lebeg,
tapsikol
láthatatlanul.

Éjjelenként a semmivel

Elbűvölve figyelgetem időnként a testemet, miként teszi
rendületlenül — ámbár nem rendíthetetlenül — a dolgát.
S miért éppen úgy, ahogy. Miért épp a bajuszomban jelen-
tek meg, példának okáért, az első ősz szálak, s miért ép-
pen azok, amelyek. Az ég: szememből kiszökött kékség. A
tükör nem az arcomat mutatja, hanem ami az arc, a bőr mö-
gött van: az izomrostokat, a felszívódott nedveket, a kék-
lő húst, a szuvasodó csontot. Éjjelenként a semmivel be-
szélgetek a testem által: a semmit szólítom vérem áramlá-
sával, gyomrom hirtelen mordulásával, derekam roppanásával,
anyagcsere folyamataimmal, s ha elalszom, bennem a semmi
alszik el. Nehezen jutok már egyről kettőre. Hiába virul-
nak még bennem a dac, a konok akarát virágai, s hiába pom-
páznak a szívárvány színeiben. A saját fogsoromba harapnak
fogaim. Elbűvölve figyelgetem időnként, mely oldalról tá-
mad a halál. A lábam attól is megbotlik már, hogy lehetősé-
ge van a botlásra. Hovatovább már csak
annyi erőm marad, hogy átbotorkáljak
az anyagtalanba, s elfogyjak
lassan, miként ez a
szebb reményű
vers
is